

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

1. Pontificis indirectæ in Reges potestati non obesse Acta inter Gregorium,
& Ludovicum Imperatorem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

ti, & alterius favitiæ incensum adoleret, & quod olim Nero, ardentem incendio Romam cantu fallere, quàm aquis juvare mallet.

§ IV.

Solvuntur aliæ objectiones, quæ à Maimburgo ex Actis & Auctoritate Ecclesiæ Gallicanæ adducuntur.

SUMMARIA.

1. Pontificis indirecta in Reges potestati non obesse Acta inter Gregorium, & Ludovicum Imperatorem.
2. Neque Acta inter Bonifacium, & Philippum Regem Gallia, quæ fusiùs percurruntur.
3. Nec denique alia ex Actis & Auctoritate Ecclesiæ Gallicanæ à Maimburgo adducta.

I.

 Pponitur IX. (a) Cùm Ludovicus, Pipinus & Lotharius in Ludovicum Patrem & Imperatorem arma sumpserunt, seque eorum partibus Gregorius Papa adjunxisset, utque eorum causam promoveret, Romam in castra profectus esset; Imperator missis ad eum legatis primo conquiri, quod in hostium castris contra majorum exempla hæret, deinde cùm intellectum esset, eum anathemata, dirasque parare, nisi filiorum voluntati & postularis acquiesceret, cordatè ab Episcopis responsum: Si excommunicaturus adveniret, excommunicatus abiret, cùm aliter se habeat auctoritas antiquorum Canonum. Liqueat ergo

Iiii vel

(a) Maimb. Tr. hist. de l'Egl. de Rome c. 30. f. 415.

vel hoc uno exemplo, Episcopis Galliæ eam opinionem animo sedisse, ut crederent, non esse Pontifici permittendum, ut se rebus causisque Principum immisceat.

Resp. Fallit Maimburgus, remque multo aliter narrat, quam se habeat, idque odio Pontificis; cui enim alteri causæ adscribas falsam narrationem? quamvis dedecore in solum auctorem recedente. Audi Aimoinum (a) Floriacensem in sua historia Francica: Tandem ad id ventum est, ut filios Imperatoris in unum cum copijs, quibus poterant, coire facerent, Gregoriumque Papam advocarent sub ornatu quasi, qui Patri solus filios reconciliare deberet, aut posset; rei tamen veritas post claruit. Cum vero rumor usquequaque diffusus sereret de cæteris, quod verum erat, de Papa vero Romano, quod ideo adesset, ut tam Imperatorem, quam Episcopos excommunicationis irretire vellet vinculis, si qui inobedientes essent sua, filiorumque Imperatoris voluntati, parum quid surripuit Episcopis præsumptio audacia, assertionibus, nullo modo se velle ejus succumbere voluntati, sed si excommunicaturus adveniret, excommunicatus abiret. Ductus autem Papa in habitationem Castrensem multis assertionibus perdocuit, se tantum iter non ob aliud suscepisse, nisi quod dicebatur, quod inexorabili contra filios discordia laboraret, ideoque pacem inter utramque partem serere velle. Remissus autem ab Imperatore ad filios, ut pacem mutuam necerent, cum penè omnis populus ad eos torrentis more deflueret, nequaquam ut fuerat iussus, redire est permissus. Et post pauca: Ipsum verò Ludovicum Lotharius ad sua cum Carolo admodum puero deduxit, & Imperium inter fratres ternâ sectione paritur. Gregorius Papa talia cernens cum maximo morore Romam regreditur. Paulus verò Æmilii (b) in vita Ludovici: Gregorio in Italiam regresso Lugduni Concilium Episcoporum, quos filij Reges contraxerant, habitum, Imperiumque Patri abdicatum; quod decretum mox à Gregorio Pontifice Maximo rescissum est, & audacia Archiepiscopi Lugdunensis multata. Vides, quantum differant Aimoini & Maimburgi narratio. Aimoinus dicit: Gregorium in castra à filijs Ludovici evocatum, prætextu pacis concilianda. Non ergo Gregorius ideo profectus ad illos est, quod eis magis, quam Patri faveret, sed quia illexerant spe pacis ineundæ. Falsum ergo, quod ait Maimburgus, eum ut perduellibus faveret, in castra venisse. Rursus scribit Aimoinus: Rumore jactatum esse, Pontificem ut anathemate Imperatorem feriret, advenisse; additque: Cum vero rumor sereret de cæteris, quod verum esset, de Rom. verò Pontifice, quod

(a) Aimoin. in gest. Franc. l. 5, c. 14. (b) Æmil. in Ludov. Pio.

quod ideo adesset, ut Imperatorem excommunicaret. Quibus verbis aperte ostendit, rumores de alijs fuisse veros, non verò de Romano Pontifice sparsos. Cur rogo Maimburgus rumores accipit pro veritate? an nescit, nihil esse incertius rumore vulgi, & præsertim ab hostibus sparsis? nam intererat Principum, ut Pontificem à suis partibus esse crederetur. Et quæ rogo integritas scribentis, veritatem & historiam facere, quod Aimoinus rumorem? nec lectorem monere, ne falleretur. Si Maimburgus *jaçatum* id diceret, ferri poterat, sed quòd ipse tanquam certam veritatem producat, asseratque, quòd rumor tantum fuit, isque, ut innuit Aimoinus, subornatus; nulla ætas Maimburgo ignoscet, quippe se ipsum dedecore, & lectorem erroribus implicantem. Adjungit Aimoinus: *Surripuit Episcopus presumpcio audacia, asserentibus, nullo modo se velle ejus succumbere voluntati.* Vocat Aimoinus *audaciam*, quam Maimburgus pro exemplo adducit: miseram causam tam caducis argumentis nixam! quæ enim vitia excusari non possint, si audacia, & libido, & homicidia pro exemplis adducantur? Sed rem totam absolvit, quòd Aimoinus & Amilius addunt, videl. *Gregorium Papam talia cernentem cum maximo mœrore Romam esse regressum.* Non ergo Gregorius Ludovico adversabatur, alioquin nec ejus vices tanto mœrore prosequeretur, nec decretum, quo Imperio exuebatur, rescinderet, quin potius confirmaret. Quis ergo non videat, mireturque, maluisse Maimburgum rumori credere, quàm innocentia tot argumentis probata? Pro qua & illud facit, quòd Gregorium tribus postea annis Lotharius bello invasit, nec revocari potuit, nisi Ludovici imperio, minisque, & festinatâ ad filium Legatione. Audi illius temporis scriptorem Anonymum in vita Ludovici: *Nuntiatum est Imperatori, quòd Lotharius Ecclesiam S. Petri, & homines ejus crudelissimâ clade vexaret, quare animus Imperatoris mitissimum adeò exasperavit, ut quodammodo extraordinarie missos dirigeret, nullum penè ad tantum iter consiciendum spatium tribuens.* Tantum ergo abest, Gregorium Ludovici filijs favisse, ipsi verò Ludovico adversatum esse, ut hunc amicum & protectorem, illos hostes haberet. Sed, inquit Maimburgus, cur in hostium castris hærebat Gregorius, Ludovico contempto, & per Legatos exprobrante, ut si more antecessorum suorum aderat, cur tantas neciteret moras, non sibi occurrendo? Respondeo, non hanc Gregorij, sed Principum

tipum culpam fuisse, Pontificem vanâ spe pacis læstantium, & ne castris excederet prohibentium, quod etiam Aimoinus citatus illis verbis notavit: *Nequaquam, ut fuerat iustus, redire est permittus. At saltem apparet, inquit, noluisse Gallia Episcopos, Pontificem Romanum negotijs Regum implicari, hoc enim ea verba significant; nullo modo se velle ejus voluntati succumbere, si excommunicatus adveniret, excommunicatus abiret.* Resp. Mirum esse, ut paucorum Antilitum verba, qui ab armato ad armatos veniebant, vicinâque pugna feroces, quosque Aimoinus ipsa presumptionis & audacia notat; toti Ecclesiæ Gallicanæ adscribantur. Cæterum si removeas verborum intemperantiam, fallamque opinionem, quâ Gregorium credebant Ludovici hostibus favere; verum erat, nihil Pontificis anathemata, si illis justam Ludovici causam morari vellet, & perduellium tueri, valitura. Quippe injusto bello Ludovicus petebatur, ejus verò defensio non justa tantum, sed necessaria; quis verò nescit, non posse justam defensionem anathemate prohiberi? aut quis unquam docuit, Pontifici parendum esse æqua prohibenti, aut flagitia imperanti? Hoc ergo exemplum, etiamsi daremus sincerum esse, incorruptumque, nihil prorsus ad rem facit, sed inrexi debuit inopiâ meliorum, & Maimburgo, cum virtute non possit, numero pugnante.

II. *Opponitur X.* (a) Bonifacio VIII. jura Coronæ Gallicæ pallam aggresso, præsertim verò in Bulla, cujus initium: *Unam Sanctam* (ea enim Pontificem Romanum etiam quoad temporalia omnibus Regnantibus præficit) nemo ignorat, Philippum Pulchrum Gallie Regem, omnemque Ecclesiam Gallicanam omnes vires intendisse, & ad futurum Concilium provocasse, nec unquam subjacere huic potestati voluisse; patet ergo, quænam Ecclesiæ Gallicanæ sententia tunc fuerit.

Resp. Quæ Bonifacio VIII. & Philippo Regi contingere, utinam pateretur Maimburgus silentio involvi, delerique ex Gallie monumentis; eorum sanè adeò Philippum puduit, quippe à suis delusum, ut in Concilio Viennensi, teste Nauclero (b) Doctore Sorbonico, eorum memoriam aboleri, nec filijs imputari petierit, obtinuitque publico Diplomate; & planè nulli funestior ea tradidit.

(a) Maimb. cit. c. 30. f. 415. (b) Naucler. de Monarch. p. 4. l. 7. c. 18. Joan. Rub. in Bonif. f. 235. Villan. l. 9. c. 22. Clem. V. in Regest. epist. 32.